

Sygnatura akt *II K 315/17*

1Ds 288.2017

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7-03-2018 r.

Sąd Rejonowy w Lubaniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tulliusz Stabryn,

Protokolant: Alicja Żłobicka,

przy udziale Asesora Prokuratury Rejonowej w Lubaniu – Agnieszki Jurzec-Jasieckiej,

po rozpoznaniu w dniu 28.09.2017 r., 21.11.2017 r., 11.01.2018 r., 22.02.2018 r. w L.

sprawy

K. W. (1), syna S. i A. z domu T.,

urodzonego (...) w Z.,

oskarżonego o to, że:

1. **w nocy na 20 maja 2017 r. w L., woj. (...), działając w celu zmuszenia funkcjonariuszy policji – KPP w L. – do odstąpienia od prawnej czynności służbowej w postaci zatrzymania do kontroli drogowej kierowanego przez niego pojazdu mechanicznego marki (...) o numerach rejestracyjnych (...), dokonał czynnej napaści na funkcjonariuszy policji: sierżanta sztabowego R. K. (1) i aspiranta sztabowego W. B. (1) posługując się niebezpiecznym narzędziem w postaci samochodu osobowego w ten sposób, że kierując samochodem marki (...), o numerach rejestracyjnych (...), nie zastosował się do poleceń zatrzymania pojazdu w postaci wydawanych sygnałów dźwiękowych i świetlnych, a następnie skręcił prowadzonym przez siebie pojazdem w prawo na przemieszczający się prawidłowo w tym samym kierunku nieoznakowany radiowóz policji marki (...) o numerach rejestracyjnych (...), chcąc umyślnie zepchnąć go z drogi, czym działał na szkodę wymienionych funkcjonariuszy policji przemieszczających się tym radiowozem, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubaniu z dnia 21 sierpnia 2009 r. o sygn. akt IIK 592/09 za czyn podobny z art. 226§1 kk i art. 224§2 kk w zw. z art. 11§2 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności, objętym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 10 lutego 2015 r. o sygn. akt IIK 1515/14 na karę pozbawienia wolności 3 lat i 6 miesięcy, którą odbył w okresie od dnia 24 grudnia 2014 r. do 15 lipca 2015 r. z zaliczonymi okresami pozbawienia wolności od dnia 28 sierpnia 2008 r. do dnia 1 kwietnia 2009 r. i od 11 kwietnia 2009 r. do dnia 22 marca 2010 r.,**

tj. o czyn z art. 223 § 1 kk i art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

2. **w dniu 6 maja 2017 r., w bliżej nieustalonym miejscu, nabył telewizor - marki (...)model (...)(...) cal serii (...) wartości 500 zł – pochodzący z przestępstwa kradzieży z włamaniem na szkodę M. B. (1), który następnie sprzedał tego samego dnia w M. za powyższą kwotę A. P. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 24 lipca 2009 r. w sprawie o sygn..**

akt IIK 55/09, zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 24 listopada 2009 r. w sprawie VIKa 595/09, za czyny z art. 280§1 kk w zw. z art. 64§2 kk i art. 278§1 kk w zw. z art. 64§1 kk na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, objętym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 10 lutego 2015 r. o sygn.. akt IIK 1515/14 na karę pozbawienia wolności 3 lat i 6 miesięcy, która odbył w okresie od 24 grudnia 2014 r. do 15 lipca 2015 r. z zaliczonymi okresami pozbawienia wolności od dnia 28 sierpnia 2008 r. do dnia 1 kwietnia 2009 r. i od 11 kwietnia 2009 r. do dnia 22 marca 2010 r.,

tj. o czyn z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

3. w dniu 20 maja 2017 r. w L., woj. (...), prowadził po drodze publicznej samochód osobowy marki (...), o numerach rejestracyjnych (...), znajdując się pod wpływem środka odurzającego, to jest mając we krwi amfetaminę w stężeniu nie mniejszym niż 35,1 ng/ml oraz metaamfetaminę w stężeniu nie mniejszym niż 312 ng/ml, przy czym czynu tego dopuścił się w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat orzeczonego wobec niego w związku ze skazaniem za przestępstwa prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Lubaniu z dnia 28 listopada 2011 r. ,w sprawie o sygn. akt IIK 672/11, obejmującym skazania w sprawach IIK 55/09 i IIK 340/09 Sądu Rejonowego w Zgorzelcu oraz wbrew temu zakazowi obowiązującemu od dnia 6 grudnia 2011 r. do 11.03.2018 r.,

tj. o czyn z art. 178a § 4 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

*****

I. uznaje oskarżonego K. W. (1) winnym popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. 1 części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 223 § 1 kk i art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to, na podstawie art. 223 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

II. uznaje oskarżonego K. W. (1) winnym popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. 2 części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1kk i za to, na podstawie art. 291 § 1 kk, wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności ,

III. uznaje oskarżonego K. W. (1) winnym popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. 3 części wstępnej wyroku z tym iż przyjmuje, że czyn ten stanowi występki z art. 178a § 4 kk i za to, na podstawie art. 178a § 4 kk, wymierza mu karę 1 roku i 6 miesięcy (jednego roku i sześciu miesięcy) pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 kk łączy orzeczone wobec oskarżonego K. W. (1) kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt I, II i III i wymierza mu karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

V. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu K. W. (1) okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 20.05.2017 r. do dnia 10.07.2017 r.,

VI. na podstawie art. 42 § 3 kk orzeka wobec oskarżonego K. W. (1) dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym,

VII. na podstawie art. 43a § 2 kk zasądza od oskarżonego K. W. (1) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w W. świadczenie pieniężne w kwocie 10.000,00 (dziesięć tysięcy) złotych,

VIII. na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego K. W. (1) od ponoszenia kosztów niniejszego postępowania i nie wymierza mu opłaty.

UZASADNIENIE

W maju 2017 roku w M., K. W. (1) skontaktował się z pracującą w składzie (...) i zaproponował jej kupno telewizora, na co ta przystała. Jak wskazywał K. W. (1) telewizor stanowił jego własność i zobowiązał się go przywieźć do A. P. (1) w późniejszym terminie. W dniu 6.05.2017 roku K. W. (1) skontaktował się z nią telefonicznie, potwierdziwszy, iż jest ona nadal zainteresowana zakupem telewizora, przywiózł go do niej. Był to telewizor marki (...)model (...) (...)cal., za który A. P. (1) zapłaciła K. W. (1) 500 zł. W dniu 11.05.2017 roku G. T. (1) zgłosił włamanie do nieruchomości należącej do M. B. (1), przebywającego wówczas w zakładzie karnym. Jak się okazało, z należącej do B. altanki znajdującej się w W. skradziono między innymi telewizor marki(...) model (...) (...)cal. W trakcie czynności operacyjnych funkcjonariusze Komisariatu Policji w L. w dniu 11.05.2017 roku ustalili, iż pochodzący z kradzieży telewizor mogła nabyć A. P. (1), w związku, z czym udali się do jej miejsca zamieszkania, gdzie ujawnili i zabezpieczyli skradziony telewizor. M. B. (1) odzyskał skradziony telewizor marki (...) model (...) (...)cal.

Dowód: zeznania świadka A. P. k. 426;

zeznania świadka G. T. k. 426;

zeznania świadka M. B. k. 482-483;

wyjaśnienia oskarżonego K. W. k. 423-424, 72-73,

133-134, 151-152, 370-372, 464;

protokół oględzin miejsca k. 118-119;

protokół przeszukania pomieszczeń k. 124-126;

tablica pogładowa k. 87;

protokół okazania wizerunku k. 88-89.

K. W. (1) wspólnie z konkubina S. K. (1) w nocy z 19 na 20 maja 2017 roku uczestniczył w imprezie urodzinowej Ł. P. (1) w M.. W trakcie imprezy Ł. P. (1) rozciął sobie rękę, w związku, z czym K. W. (1) i S. K. (1) zawieźli go do L., do (...) Centrum Medycznego. Po przyjęciu Ł. P. (1) przez lekarza, między K. W. (1) a S. K. (1) doszło do kłótni w związku, z czym opuścili oni izbę przyjęć i udali się do samochodu. K. W. (1) usiadł na miejscu pasażera zaś jego konkubina siadła za kierownicą F. (...) o nr rej. (...). W trakcie trwającej między nimi kłótni, K. W. (1) przesiadł się za kierownicę zaś S. K. (1) zajęła jego miejsce. Całe zdarzenie obserwował K. B. (1), który widząc, iż samochód rusza postanowił zawiadomić o tym fakcie dyżurnego Komendy Powiatowej Policji w L., albowiem w jego odczuciu kierujący samochodem, z uwagi na jego zachowanie, mógł znajdować się w stanie nietrzeźwości, a w samochodzie znajdowała się kobieta w zaawansowanej ciąży.

Dowód: zeznania świadka K. B. k. 482, 77-78;

zeznania świadka M. S. k. 463, 307-308;

zeznania świadka S. K. k. 425-426, 215-217, 219-221;

zeznania świadka Ł. P. k. 489, 154-156;

wyjaśnienia oskarżonego K. W. k. 423-424, 72-73,

133-134, 151-152, 370-372, 464.

W tym czasie służbę w patrolu interwencyjnym pełnili B. T. (1) i T. Ł. (1). Około godziny 2.50 Dyżurny KPP w L. powiadomił ich, iż po terenie L. porusza się pojazd marki (...) o nr rej. (...), zaś jego kierowca może znajdować się pod wpływem alkoholu. Przejeżdżając ul. (...) funkcjonariusze zauważali nadjeżdżający z naprzeciwka opisany

pojazd, w związku, z czym włączyli światła błyskowe i sygnalizację dźwiękową. Kierujący (...) widząc to przyspieszył i zaczął oddalać się w kierunku miejscowości O.. Po nawróceniu radiowozem funkcjonariusze udali się w pościg za oddalającym się pojazdem informując dyżurnego o podjętych czynnościach. Radiowóz poruszał się za (...) w odległości od 100 do 200 z prędkością przekraczającą 100 km/h. Policjanci pozostawali cały czas w kontakcie wzrokowym ze ściganym autem. Kierujący (...) na trasie L. O. kilkakrotnie wyprzedzał inne pojazdy w miejscu niedozwolonym, na podwójnej linii ciągłej i w obrębie skrzyżowań. W tym samym czasie dyżurny KPP w L. powiadomił drogą radiową znajdujący się w O. drugi patrol, poruszający się samochodem nieoznakowanym marki (...). Po odebraniu zgłoszenia policjanci udali się na obwodnicę O.. Wjeżdżając na nią z ul. (...) słyszeli dźwięki drugiego radiowozu. Kierujący (...) R. K. (1) włączył światła uprzywilejowania i sygnalizację dźwiękową, po czym wjechał na prawy pas drogi K-30 w kierunku B. ograniczając przy tym prędkość poruszania. W lusterku wstecznym obserwował sytuację za radiowozem. Również siedzący obok niego W. B. (1) spoglądał w boczne lusterko i oglądał się za siebie. Widział on wówczas łuny sygnalizacji świetlnej drugiego radiowozu. Po wyjściu z łuku drogi na długi prosty odcinek R. K. (1) zauważył w lusterku zbliżający się z dużą prędkością pojazd, który poruszał się lewym pasem ruchu, albowiem chwilę wcześniej wyprzedził on samochód marki (...) kierowany przez M. S. (2). Widząc to R. K. (1) przyspieszył i zbliżył się do osi jezdni. Po zrównaniu się samochodów, kierujący (...) zwolnił, po czym zaczął zostawać za nieoznakowanym radiowozem, zauważywszy to R. K. (1) zaczął zjeżdżać do prawego pobocza drogi, wówczas kierowca (...) ponownie przyspieszył i po zrównaniu się z radiowozem uderzył w niego swoim prawym bokiem lewy bok (...), próbując zepchnąć z drogi policyjne auto. Na skutek kontaktu obu pojazdów kierujący (...) stracił panowanie nad nim, w wyniku, czego zjechał do rowu melioracyjnego po lewej stronie drogi i zaczął dachować. Oba radiowozy zatrzymały się po lewej stronie drogi, a funkcjonariusze ruszyli udzielić pomocy osobom znajdującym się w (...). Po wyciągnięciu S. K. (1) umożliwili wyjście kierującemu, którym po sprawdzeniu danych okazał się K. W. (1). Z uwagi na pobudzenie i agresywną postawę mężczyźnie założono mu kajdanki i umieszczono go w radiowozie. Tam został również poddany badaniu na stan nietrzeźwości i użycie środków odurzających. Badanie na alkoteście wykazało, iż w chwili zdarzenia K. W. (1) miał 0,08 mg alkoholu na dm⁽³⁾ w wydychanym powietrzu. Użycie testera narkotykowego wykazało, iż znajduje się on pod wpływem środków odurzających. W związku, z czym został przewieziony do (...) w L. gdzie pobrano mu krew.

Dowód: zeznania świadka B. T. k. 424-425, 22-24;

zeznania świadka R. K. k. 425, 36-38;

zeznania świadka T. Ł. k. 463, 31-33;

zeznania świadka W. B. k. 463, 20-28

zeznania świadka M. S. k. 463, 307-308;

zeznania świadka S. K. k. 425-426, 215-217, 219-221;

zeznania świadka M. S. k. 463, 41-43, 43a-43c;

wyjaśnienia oskarżonego K. W. k. 423-424, 72-73,

133-134, 151-152, 370-372, 464;

sprawozdanie z przeprowadzonych badań zdarzenia drogowego

k. 334-361;

ustana uzupełniająca opinia biegłego L. B. k. 489-490;

protokół badania stanu trzeźwości K. W. k. 5;

protokół użycia testera narkotykowego k. 7;

protokół oględzin zdarzenia drogowego k. 8, 13-16, 138-144.

Badanie krwi potwierdziło, iż K. W. (1) w dniu zdarzenia znajdował się pod wpływem środków odurzających, mając we krwi amfetaminę o stężeniu nie mniejszym niż 35,1 ng/ml oraz metaamfetaminę o stężeniu nie mniejszym niż 312 ng/ml. W chwili kierowania samochodem miał on orzeczony 2 letni zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubaniu z dnia 28.11.2011 roku w sprawie II K 672/11. K. W. (1) był uprzednio wielokrotnie karany, zaś czynów opisanych w pkt. 1 i 2 aktu oskarżenia dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisany w art. 64 § 1 kk.

Dowód: opinia z badań kryminalistycznych k. 323-333;

dane o karalności K. W. k. 246-247;

wyroki dotyczące K. W. k. 50-62, 174-177, 298-306;

informacje dotyczące obowiązywania zakazu prowadzenia

pojazdów mechanicznych wobec K. W. k. 198-200a.

W toku postępowania sądowego oskarżony K. W. (1) nie przyznał się do popełnienia przestępstwa czynnej napaści na funkcjonariuszy policji celem zmuszenia ich do odstąpienia od prawnej czynności służbowej w postaci zatrzymania do kontroli drogowej kierowanego przez niego pojazdu oraz do przestępstwa paserstwa. Przyznał się natomiast do kierowania pojazdem pod wpływem środków odurzających.

W toku postępowania przygotowawczego jak i postępowania sądowego oskarżony złożył obszerne wyjaśnienia, w których kilkakrotnie zmieniał swoje stanowisko, co do zarzucanych mu czynów.

Odnosnie przestępstwa paserstwa wskazywał początkowo, iż telewizor był jego własnością, podając, że nabył go w lombardzie (k.134), by następnie przed sądem podkreślić, że dostał go od pokrzywdzonego. Żadna z tych wersji nie znalazła odzwierciedlenia w zebranych materiałach dowodowych. Pokrzywdzony M. B. (1) zaprzeczył, temu, aby przekazał oskarżonemu telewizor lub zlecał mu jego sprzedaż. Podkreślić przy tym należy, iż w tym czasie pokrzywdzony przebywał w zakładzie karnym a oskarżony w żaden sposób się z nim nie kontaktował, co w sposób logiczny wyklucza jakąkolwiek możliwość porozumienia między nimi, co do faktu zbycia telewizora osobom trzecim. Sam oskarżony nie posiada żadnego dokumentu potwierdzającego nabycie przedmiotowego telewizora w lombardzie. W końcu na kilka dni przed sprzedażą telewizora A. P. (1) doszło do włamania do altanki należącej do M. B. (1), z której skradziono ów telewizor, który następnie w bliżej nieustalonych okolicznościach znalazł się w posiadaniu K. W. (1) i został przez niego sprzedany. Wskazać również należy, iż świadka A. P. (1) nie miała żadnych wątpliwości, co do osoby, która sprzedała jej telewizor. W toku postępowania przygotowawczego rozpoznała go na tablicy pogłądowej, a następnie potwierdziła przed sądem, iż K. w. był osobą, która w dniu 6.05.2017 roku sprzedała jej telewizor.

Zeznania świadków M. B. (1) i A. P. (1) w ocenie sądu są spójne i logiczne, korelują z zebrany materiał dowodowy, tworząc dokładny obraz zaistniałego zdarzenia. W ocenie Sądu brak jest jakichkolwiek powodów do kwestionowania wiarygodności ich zeznań. Zeznania te nie noszą cech konfabulacji czy próby manipulowania faktami.

Relacja świadków została uzupełniona zeznaniami G. T. (1), który powiadomił policję o włamaniu do altanki M. B. (1). Również i te zeznania zasługują na uwzględnienie i obdarzenie ich walorem wiarygodności. Treść jego relacji znalazła również odzwierciedlenie w protokole oględzin miejsca zdarzenia.

W świetle powyższego Sąd uznał, iż K. W. (1) dopuścił się przestępstwa paserstwa.

Również kreowana przez oskarżonego wersja zdarzenia, co do okoliczności pościgu za nim oraz zderzenia radiowozu z kierowanym przez niego pojazdem nie znajduje odzwierciedlenia w ujawnionych dowodach.

Oskarżony od samego początku twierdził, iż pierwszy radiowóz, z którym minął się w L. nie dawał mu żadnych znaków do zatrzymania. Już ta okoliczność pozostaje w sprzeczności z relacją S. K. (1), która w swoich zeznaniach zauważyła, iż „W J. byliśmy zatrzymywani do kontroli drogowej...” (k.215-217, 219-221), a następnie „Ten radiowóz zwolnił, wyglądało tak jakby chciał nas zatrzymać. Ja powiedziałam K., że będziemy mieli kontrolę...” (k. 426). Ta część jego wyjaśnień nie koreluje również z zeznaniami świadków B. T. (1) i T. Ł. (1), którzy zgodnie wskazali, iż widząc nadjeżdżający samochód odpowiadający zgłoszeniu dyżurnego włączyli sygnały błyskowe i dźwiękowe, na widok, których oskarżony nie zatrzymał pojazdu, lecz przyspieszył i zaczął uciekać przed radiowozem, co w konsekwencji doprowadziło do wszczęcia pościgu. Mimo, iż oskarżony widział później za sobą światła samochodu uprzywilejowanego nie zatrzymał się i nadal kontynuował jazdę.

K. W. (1) kwestionował też, iż drugi radiowóz, który włączył się do pościgu w O. miał mieć włączoną sygnalizację błyskową i dźwiękową za nim się do niego zbliżył, wskazując, iż włączył je dopiero w chwili, gdy ich pojazdy się zrównały. Na tę okoliczność podobnie zeznała S. K. (1). Przekaz ten pozostaje jednak w sprzeczności z relacją naocznego świadka w osobie M. S. (2), który zeznał, iż po minięciu jego auta przez samochód oskarżonego na łuku drogi i wyjściu na prostą zobaczył nieoznakowany radiowóz używający sygnałów uprzywilejowania. Podkreślić należy, iż świadek jest osobą całkowicie niezainteresowana w rozstrzygnięciu niniejszej sprawy na czyjakolwiek korzyść. Brak jest, zatem powodów do podważania jego wiarygodności.

Ta relacja odpowiada zeznaniom R. K. (1) i W. B. (1). Obaj zeznali, iż wjeżdżając na drogę K-30 z ul. (...) włączyli już sygnały dźwiękowe i błyskowe, co też zostało zgłoszone dyżurnemu. W tym czasie nie mieli oni kontaktu wzrokowego z samochodem kierowanym przez oskarżonego.

Również dalsza część wyjaśnień oskarżonego, co do zepchnięcia jego pojazdu przez radiowóz do rowu jest gołosłowna i stanowi nie udolną próbę uniknięcia odpowiedzialności za zarzucany mu czyn. Twierdzenia oskarżonego, iż do kontaktu pojazdów doszło w pobliżu lewego pobocza, gdy próbował zjechać na nie i zatrzymać pojazd nie tylko nie znajdują odzwierciedlenia w relacji innych świadków (poza S. K. (1)), ale również w opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków.

Wspomniany już świadek M. S. (2) wskazał, iż poprzedzający go radiowóz poruszał się prawym pasem ruchu, widząc nadjeżdżający samochód oskarżonego zjechał do osi jezdni gdzie doszło do zrównania się obu pojazdów. Następnie pojazd oskarżonego zaczął wytracać prędkość i zostawać za radiowozem, który zaczął zjeżdżać do prawego pobocza. (...) ponownie przyspieszył i zrównawszy się z radiowozem uderzył swoją prawa stroną w lewy bok (...). Konsekwencją tego manewru była utrata panowania przez oskarżonego nad kierowanym pojazdem, a w efekcie zjechał na lewe pobocze i wpadnięcie do rowu melioracyjnego.

Treść tych zeznań odpowiada wypowiedziom świadków R. K. (1) i W. B. (1).

Biegły sądowy w sporządzonej pisemnej opinii, jak i w ustnej uzupełniającej również wskazał, iż do kontaktu pojazdów doszło na prawym pasie ruchu w kierunku miejscowości B. w obrębie linii oddzielającej pas ruchu od pobocza (załącznik do opinii nr (...) k. 361). Z treści opinii wynika również, iż to K. W. (1) doprowadził do zderzenia samochodu (...) z radiowozem, zaś uszkodzenia (...) mogą wskazywać, iż wykonał on zamierzony manewr skrętu w prawo w wyniku, którego mógł uderzyć prawym bokiem pojazdu, którym kierował w lewy bok wyprzedzanego samochodu (radiowozu).

Wnioski biegłego korelują w tym zakresie z zeznaniami świadków M. S. (2), R. K. (1) i W. B. (1). W sukurs im przychodzą również zeznania B. T. (1) i T. Ł. (1), którzy co prawda widzieli zaistniałe zdarzenie ze znacznej odległości, lecz i oni wskazują na manewr kierującego (...) doprowadzający do uderzenia tego samochodu w nieoznakowany radiowóz używający światła uprzywilejowanych.

Zdaniem Sądu zeznania świadków B. T. (1), T. Ł. (1), R. K. (1) i W. B. (1) są spójne i logiczne, wzajemnie się uzupełniają tworzą dokładny obraz zaistniałego zdarzenia. Podkreślić przy tym należy, iż każdy z nich w sposób szczegółowy i obiektywny zrelacjonował przebieg zaistniałego zdarzenia i podjętych czynności zmierzających do zapobiegnięcia

dalszego naruszania przez oskarżonego przepisów bezpieczeństwa w ruchu drogowym. W zeznaniach nie sposób doszukać się elementów koloryzujących zdarzenie lub negatywne zachowanie sprawcy. Tym samym Sąd uznał je za wiarygodne i mające istotne znaczenie dla przyjętego rozstrzygnięcia.

Podkreślić przy tym należy, iż korelują one z zeznaniami bezstronnego świadka M. S. (2), a nadto znajdują odzwierciedlenie w opinii biegłego, która w ocenie Sądu jest pełna i nie budzi żadnych zastrzeżeń. Całości kształtu zdarzenia dopełniają dowody w postaci protokołów oględzin zdarzenia drogowego wraz z materiałem poglądowym.

Powyższe rozważania legły u podstaw odmówienia wiary zeznaniom S. K. (1), co do okoliczności zderzenia (...) z radiowozem. Pamiętać przy tym należy, iż jako konkubina oskarżonego jest ona zainteresowana w rozstrzygnięciu niniejszej sprawy na korzyść oskarżonego. Wartym podkreślenia jest również fakt, iż jej relacja w tym zakresie jest bardzo lakoniczna i sprowadza się tylko do przedstawienia elementów nieobciążających K. W. (1).

Z tych samych powodów Sąd nie uwzględnił kreowanej przez oskarżonego linii obrony uznając ją za gołosłowną.

Na marginesie można zauważyć, iż oskarżony miał pełną świadomość grożącej mu odpowiedzialności za kierowanie samochodem mimo orzeczonego zakazu kierowania pojazdami mechanicznymi w ruchu lądowym, jak i odpowiedzialności za kierowanie autem pod wpływem środków odurzających. W tym przypadku oskarżony zaznaczył jednak, iż środki odurzające musiał mu ktoś dosypać do kieliszka, którym wznosił toast, jednakże okoliczności tych w żaden sposób nie można zweryfikować, a przyjęte stanowisko ma wpłynąć na zmniejszenie jego odpowiedzialności.

Zdaniem Sądu to właśnie świadomość grozących mu konsekwencji doprowadziła do irracjonalnego zachowania K. W. (1), zmierzającego do ucieczki a w konsekwencji doprowadzenia do kolizji z radiowozem.

Uwadze Sądu nie umknęła również wypowiedź oskarżonego, w której wskazał on, iż „Ja w ogóle nie pamiętam tego zdarzenia. Głupio wyszło, że ja tym autem kierowałem...” i dalej „Chyba jakiejś korby dostałem” (k. 134 i 134v). Słowa te mogą świadczyć, iż K. W. (1) zdał sobie sprawę ze znaczenia stawianych mu zarzutów i to właśnie podczas tego przesłuchania przyznał się do czynnej napaści na funkcjonariuszy policji. Późniejsze relacje stanowią, zatem próbę uniknięcia odpowiedzialności za zarzucane mu czyny.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe potwierdziło również fakt, iż K. W. (1) w chwili kierowania samochodem znajdował się pod wpływem środków odurzających. Świadczą o tym nie tylko zeznania świadków B. T. (1), T. Ł. (1), R. K. (1) i W. B. (1) oraz K. B. (1), ale przede wszystkim protokół użycia testera narkotykowego i opinia z badań kryminalistycznych, która wykazała, iż oskarżony znajdował się pod wpływem środków odurzających, mając we krwi amfetaminę o stężeniu nie mniejszym niż 35,1 ng/ml oraz metaamfetaminę o stężeniu nie mniejszym niż 312 ng/ml.

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia są zeznania świadków Ł. P. (1), M. N. i K. S.. Żaden z nich nie posiadał informacji dotyczących stawianych oskarżonemu zarzutów.

W świetle powyższych rozważań Sąd doszedł do przekonania, iż okoliczności sprawy i wina oskarżonego nie budzą żadnych wątpliwości.

K. W. (1) swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona zarzucanych mu czynów opisanych w punkcie 1 i 2 aktu oskarżenia z art. 223 § 1 kk i art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, przy czym Sąd uznał, iż czyn opisany w pkt 3 aktu oskarżenia stanowi występki z art. 178a § 4 kk a nie z art. 178a § 4 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Przepis art. 223 § 1 kk penalizuje odpowiedzialność sprawcy między innymi za czynną napaść na funkcjonariusza publicznego przy użyciu niebezpiecznego narzędzia podczas pełnienia przez niego obowiązków służbowych. Bez wątplenia policjant jest funkcjonariuszem publicznym chronionym tym przepisem. Niebezpiecznym narzędziem jest też samochód pozostający w ruchu i służący do ataku na takiego funkcjonariusza. Wykonywanie przez policjantów

czynności zmierzających do zatrzymania pojazdu w trakcie służby sprowadza się do wykonywania przez nich obowiązków służbowych.

Natomiast przepis art. 224 § 2 kk warunkuje odpowiedzialność osoby, która między innymi działa przemocą w celu zmuszenia funkcjonariusza publicznego do odstąpienia od prawnej czynności służbowej.

Nie można mieć, zatem wątpliwości, iż K. W. (1) kierując samochodem (...) i wykonując zamierzony skręt w prawo doprowadził do zderzenia z radiowozem, poruszającym się na światłach uprzywilejowania i dającym sygnały do zatrzymania, chcąc zepchnąć go z drogi, dokonał czynnej napaści na funkcjonariuszy policji w osobach R. K. (1) i W. B. (1), przy użyciu niebezpiecznego narzędzia, jakim był samochód, w celu uniknięcia zatrzymania i kontroli drogowej.

Przedmiotowego czynu oskarżony dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonym w art. 64 § 1 kk. Był on, bowiem uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubaniu z dnia 21.08.2009 roku w sprawie IIK 592/09 za czyn podobny z art. 226 § 1 kk i art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę jednego roku pozbawienia wolności, objętym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 10.02.2015 roku w sprawie II K 1515/14, którym wymierzono karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, odbytą przez niego w okresie od 24.12.2014 roku do 15.07.2015 roku z zaliczonym okresem pozbawienia wolności od dnia 28.08.2008 roku do 1.04.2009 roku i od dnia 11.04.2009 roku do dnia 22.03.2010 roku, przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat od odbycia, co najmniej kary w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Przepis art. 291 § 1 kk przewiduje odpowiedzialność sprawcy, który między innymi pomaga w zbyciu rzeczy uzyskanej za pomocą czynu niedozwolonego. Bezsprzecznie w niniejszej sprawie doszło do włamania do altanki należącej do M. B. (1), z której skradziono przedmiotowy telewizor. Oskarżony w bliżej nieustalony sposób wszedł w jego posiadanie, a następnie nie mając prawa do rozporządzania nimi zbył go za kwotę 500 złotych A. P. (1). Takie zachowanie oskarżonego wyczerpuje znamiona czynu z art. 291 § 1 kk.

Biorąc pod uwagę, iż oskarżony był uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 24.07.2009 roku w sprawie II K 55/09, zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 24.11.2009 roku w sprawie VI Ka 595/09 za przestępstwo z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę łączną 3 lat, objętą następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 10.02.2015 roku w sprawie II K 1515/14 na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, odbytą przez niego w okresie od 24.12.2014 roku do 15.07.2015 roku z zaliczonym okresem pozbawienia wolności od dnia 28.08.2008 roku do 1.04.2009 roku i od dnia 11.04.2009 roku do dnia 22.03.2010 roku, a opisany czyn w pkt 2 części wstępnej wyroku, stanowi przestępstwo podobne, którego dopuścił się w okresie 5 lat od jej zakończenia należy stwierdzić, iż przedmiotowego występku dopuścił w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 kk.

Odnosnie zarzutu opisanego w pkt 3 części wstępnej wyroku należy stwierdzić, iż oskarżony K. W. (1) swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu z art. 178a § 4 kk. Zważywszy, iż oskarżyciel czyn ten zakwalifikował, jako przestępstwo z art. 178a § 4 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk zasadnym stało się dokonanie zmiany kwalifikacji prawnej tegoż czynu. Prowadzenie, bowiem pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środków odurzających w okresie prawomocnie orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych wyczerpuje wyłącznie znamiona występku z art. 178a § 4 kk, pomiędzy bowiem przepisem art. 244 kk a art. 178a § 4 k. nie zachodzi kumulatywny zbieg przepisów ustawy w rozumieniu art. 11 § 2 kk Opis czynu z art. 244 kk w pełni zawiera się w znamionach czynu stypizowanego w art. 178a § 1 i 4 kk – tożsame stanowisko zostało zawarte w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16.01.2014 roku w sprawie V KK 213/13, LEX 1418900.

W dniu zdarzenia oskarżony K. W. (1) kierował po drodze publicznej samochodem pod wpływem środków odurzających w postaci amfetaminy o stężeniu nie mniejszym niż 35,1 ng/ml oraz metaamfetaminy o stężeniu nie mniejszym niż 312 ng/ml, będąc uprzednio skazanym prawomocnymi wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubaniu z dnia 28.11.2011 roku w sprawie II K 672/11 za czyn z art. 178a § 1 kk, wbrew obowiązującemu zakazowi kierowania pojazdami mechanicznymi od dnia 6.12.2011 roku do dnia 11.03.2018 roku.

Wymierzając K. W. (1) na podstawie art. 223 § 1kk w zw. z art. 11§ 3 kk za czyn opisany w pkt 1 części wstępnej wyroku karę 2 lat pozbawienia wolności, na podstawie art. 291 § 1 kk za czyn opisany w pkt. 2, części wstępnej wyroku karę 4 miesiące pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 178a § 4 kk za czyn opisany w pkt. 3 części wstępnej wyroku karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, Sąd miał na uwadze dotychczasowy charakter i sposób życia oskarżonego, jego uprzednia wielokrotną karalność, w tym na kary bezwzględne pozbawienia wolności, dopuszczenia się przedmiotowych czynów w warunkach powrotu do przestępstwa, rozmiar wyrządzonej szkody, znaczny stopień społecznej szkodliwości przejawiający się w przemyślanym i wyrachowanym działaniu sprawcy polegającym na uczynieniu sobie z przestępstwa łatwego źródła dochodu, ignorowaniem zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym i narażaniem innych jego uczestników na utratę życia lub zdrowia, braku poszanowania dla instytucji państwowych i reprezentujących ją osób lekceważeniem orzeczeń sądowych oraz świadomym i umyślnym postępowaniu sprawcy.

W ocenie Sądu tak wymierzone kary jednostkowe są adekwatne do stopnia zawinienia oskarżonego i czynią zadość społecznemu odczuciu sprawiedliwości.

Biorąc pod uwagę, iż oskarżony dopuścił się kilku przestępstw, za które wymierzono kary tego samego rodzaju, Sąd w oparciu o przepis art. 85 §1 i2 kk i art. 86 § 1 kk wymierzył mu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności. Przy jej wymiarze Sąd uwzględnił przesłanki, które legły u podstaw wymiaru kar jednostkowych, jednakże uznał, iż kara 3 lat pozbawienia wolności nie tylko będzie realnie dolegliwa dla sprawcy, ale i wystarczając dla uzmysłowienia mu niedopuszczalności podobnego zachowania w przyszłości. Sąd miał również na uwadze fakt, iż wobec oskarżonego nie zachodzi pozytywna prognoza jego przyszłego zachowania. Oskarżony mimo dania mu szansy normalnego funkcjonowania nadal rażąco naruszał porządek prawny, ignorując zasady współżycia społecznego i międzyludzkiego. Dalsze bagatelizowanie jego kryminogennych zachowań może tylko i wyłącznie doprowadzić do ich eskalacji i poczucia bezkarności.

Tym samym Sąd uznał, iż wymierzona kara łączna w żaden sposób nie jest rażąc ani niewspółmierna do rangi popełnionych przez niego czynów.

Oskarżony winien zrozumieć, iż każde zachowanie sprzeczne z ustalonym porządkiem prawnym, godzące w dobro prawem chronione, nie pozostanie bez stosownej represji karnej.

Na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności, w oparciu o przepis art. 63 § 1 kk, Sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 20.05.2017 roku do dnia 10.07.2017 roku.

Stosownie do obowiązujących przepisów Sąd był zobligowany do orzeczenia wobec oskarżonego, na podstawie art. 42 § 3 kk, środka karnego w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. Środek ten swoją realną dolegliwością winien w tym przypadku wpłynąć wychowawczo na oskarżonego i uświadomić mu niebezpieczeństwo grożące innym użytkownikom dróg ze strony kierujących znajdujących się pod działaniem środków odurzających.

Dla wzmożenia dolegliwości Sąd zasądził od oskarżonego w oparciu o przepis art. 43a § 2kk świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w Warszawie w kwocie 10.000 zł, płatne po uprawomocnieniu się wyroku.

Mając na uwadze sytuację materialną oskarżonego, Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk i na podstawie art. 17 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych nie wymierzy mu opłaty uznając, iż jej poniesieni byłoby dla sprawcy zbyt uciążliwe.